

Có đồ tội được mới nhẹ người

Thưa ngành du lịch,

Tôi biết tôi có những cái tội sau, mà với tư cách một công dân thì e khó có thể tha thứ:

1. Nằm thông tin gì về nước mình cũng lù mù dù mỗi ngày đều có đọc báo, xem TV.
2. Ở ngay trong thành phố mà không biết thành phố mình có cái gì đẹp. Đến khi “cái gì đẹp” sắp bị phá đi thì mới giật mình. Tôi phát hiện ra những cái tội này khi hôm trước, đọc báo Tuổi Trẻ, thấy có cả một chuyên đề nói về dự án Đại lộ Đông Tây cùng những di tích có thể bị dự án này phá bỏ trên đường đi thần tốc của nó, rồi sau đó, tôi mới hỏi hã rủ một chị bạn đi dọc theo bên Bình Đông cùng kinh Tàu Hủ, thăm thú những con đường (nghe nói) sắp bị phá đó. Và chị bạn tôi nói, “Hóa ra Sài Gòn có hẳn cả một vùng đẹp thế này sao?!”

Thưa ngành du lịch,

Với tư cách công dân của thành phố Hồ Chí Minh, tôi thấy mình có lỗi, vì lâu nay bạn bè phương xa đến, tôi chỉ quần quanh dẫn vào chợ Bến Thành mua guốc, sau đó vào chùa Vĩnh Nghiêm xem tượng, đi vòng quanh khu Nhà thờ Đức Bà với Diamon Plaza xem này chúng tao chẳng thua gì chúng mày, buổi tối thì lên Bình Quới ăn thức ăn khản hoang, và ngày hôm sau thì đăng ký ngay một chuyến

“Mekong Delta”, đêm nằm nghĩ đến ngày về Sài Gòn mà rớt tóc gáy, tao dẫn mày đi đâu bây giờ?

Tôi lại còn để cho bạn phương xa thích thú chụp những bức ảnh của Hành lang Eden ngày xưa giờ điêu tàn ngay giữa lòng thành phố, hoặc những dãy nhà cổ bề thế Quách Đàm xây quanh chợ Bình Tây hoang phế hàng chục năm như những dãy nhà ma. Tôi đã không cãi lại khi chúng nó nói: “Thành phố này có cũng như không có công viên.” Và thú thực là tôi đã hào hứng mua vé máy bay hộ chúng nó đi Hội An, kèm theo một câu thiếu tinh thần địa phương hết sức, là: “Hội An làm du lịch tốt hơn Sài Gòn gấp bội.”

Tôi xin lỗi, tôi có tội.

Nhưng làm cho tôi mắc cái tội trên, thì là tội của ai?

Đi buổi tối dọc kinh Tàu Hủ. Tối không đủ nhìn thấy rác trên dòng nước thẳng tắp mà theo sách cụ Vương Hồng Sển viết là đào bằng tay từ thế kỷ thứ 19, để “trở thành con đường chiến lược” một thời, với những nhà máy xay lúa trên bờ cũng một thời vang bóng; Chỉ thấy hai bên bờ, chen giữa những nhà ống mới xây là những tòa nhà cổ rất đẹp, cùng không khí của sông nước ngang dọc mệnh mang rất Nam bộ.

Thưa ngành du lịch,

Bây giờ thì đến “tội” của ông (bà).

Sao có cả một khu vực (có thể thành) hữu tình thế này mà không khai thác thành một khu đi dạo như kiểu Hội An, cho tôi có thể dẫn bạn đến chơi và thả bộ, ghé vào cửa hàng này mua lụa, tạt vào quán nhỏ này ăn bát chè; thăm những căn nhà cổ bán sách và quà lưu niệm, và buổi tối có thể ẩm áp đèn lồng trước cửa nhà dọc suốt hai bên bờ?

Thưa ngành du lịch,

Tôi đã nghĩ ra cách chuộc lỗi của tôi rồi: tôi sẽ chụp lại thật nhiều ảnh của cái khu Bình Đông này, để sau này đổi thành màu đen trắng hay nâu nâu, cho con cháu nhìn, một khi những khu phố không còn nữa.

Với cái máy tính, tôi có thể xóa rác trên dòng kinh, đổi màu dòng nước, xóa nhà ổ chuột bên bờ, trồng thêm cây vào, dặm vá lại các tòa nhà cổ, thay những căn nhà ống bằng những tòa nhà giả cổ. Những gì các vị không làm được thì cái máy của tôi làm được hết. Nhưng, tôi đang lo. Nếu con tôi nhìn thấy những cái ảnh này, thì nó sẽ hỏi: “Phố du lịch đẹp thế này, sao lại phá?”

Thế thì tôi bí mất. Chỉ bằng cứ để nguyên trạng thế này trên ảnh, và vu cho là nó xấu, nó mục nát, nó không phục hồi được, mới phải phá đi. Thế có lẽ tiện hơn, phải không ạ?

Tôi đã nhận ra lỗi, và nhận lỗi. Lại tìm ra giải pháp làm yên ả cái lương tâm (công dân) tôi.

Lại càng yên ả hơn, khi tôi đã đồ được một phần lỗi của tôi sang một cơ quan có thẩm quyền khác.